

[Kristen Amby.]

heden er nemlig den, at man ikke dømmer Præsten efter Anklageskriftet, idet man udtrykkeligt siger i Kendelsen til Slut:

„Efter alt det foreliggende finder Retten ikke, at Tiltalte ved at modtage de fornævnte tyske Officerer til Forhandling i Præstegaarden om Beslaglæggelsen af Sommerhuset og om Ophævelsen af Grethes Kontrakt har gjort sig skyldig i noget Forhold, som vil kunne paadrage ham Strafansvar efter den fornævnte Lov.“

Altsaa, han var tiltalt for at have haft Samkvem med Besættelsesmagten ud over det nødvendige, og det frikender man ham for.

Dernæst har han modtaget en Marinesoldat i sit Hjem, som var forlovet med Datteren Inge. Om dette siger Retten:

„Ej heller vil Tiltaltes Modtagelse af den fornævnte Marinesoldat, der var forlovet med Tiltaltes Datter Inge, i Præstegaarden kunne paadrage Tiltalte noget Strafansvar.“

Men saa siger man til Slut, og det er det, der forekommer mig aldeles ubegribeligt:

„Derimod findes Tiltalte efter alt det foreliggende ikke at have vist tilstrækkelig Agtpaaagivenhed over for sine Døtres usømmelige og unationale Optræden med de tyske Soldater og ikke i tilstrækkelig Grad at have sat sin Myndighed ind paa at hindre, at Præstegaarden blev Tilholdssted for de tyske Soldater, hvorved han har bragt sig i et saadant Modsætningsforhold til sin Gerning og sin Menighed, at han derved har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lovens § 1, Stk. 1, Nr. 2.“

Det hedder her, at man kan tiltales og straffes efter denne Lov, naar man i sin Adfærd i eller uden for Tjenesten har udvist uværdig national Optræden.

„Den herfor forskyldte Straf findes at kunne bestemmes til Afskedigelse fra Udgangen af Februar Maaned 1946 at regne, dog saaledes at han indtil da fremdeles fritages for Tjeneste.“

Og saa staar der ganske ejendommelig til Slut:

„Under Hensyn til at det er godtgjort“, —
altsaa i Sagen —

„at Tiltalte i øvrigt har udvist national Optræden og dog har udfoldet Bestræbelser for at afholde Døtrene fra Forbindelse med de tyske Soldater, findes der at være saa formildende Omstændigheder“,

at man kan tillægge ham Pension. Ja, det tror jeg!

Jeg ved ikke, om Medlemmerne har den Lov, vi har været med til at vedtage, præsent. Der kan straffes paa følgende Maader: paalægges disciplinær Straf, som bestaar i Forsættelse til anden Tjeneste — det er formentlig den mildeste —, derefter kommer Forflyttelse, for det tredie Degradation og for det fjerde Frakendelse af Tjenestemandstilling, enten med eller uden Pension.

Altsaa, her har man straffet en Mand ved denne Tjenestemandsstol, der straffer for uværdig national Optræden — for det er det, den straffer for —, samtidig med at man i Præmisserne siger, at han i øvrigt har udvist national Holdning. Derfor gav man ham den strengeste Straf, han kan straffes med, at fratage ham hans Embede!

Der er ogsaa dissentierende Votum — der siges, at

„en af de voterende vil finde det betænkeligt at anse det for tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ved sit Forhold har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Lovens af 7. Juli 1945, men maa mene, at Tiltalte burde afskediges som uegnet efter de sædvanlige Tjenestemandsbestemmelser.“

Begrundelsen maa være den, at man mener, at han er kommet i et saadant Modsætningsforhold — det siger man jo ogsaa — til sin Menighed og sin Gerning, at han ikke kan være der. Det kommer ikke Tjenestemandsstolen ved, ikke en Døjt. Hvis han gør det, saa kan Ministeriet, efter at man har frikendt ham — efter selve Præmisserne synes jeg, man burde have gjort det — gennem Provsten eller Biskoppen undersøge hans Forhold til Menigheden og gaa de sædvanlige Veje.

Sagen har givet mig Anledning til at forespørge den høje Regering, om det dog ikke var muligt at faa en Ændring af denne Lov, saa der bliver Mulighed for Appel. Det er jo det ulykkelige, naar det ikke just er Dommere, der er tiltalt efter den, at vi gik med til, at der ingen Anke var. Altsaa naar en Tjenestemandsstol afgør en Sag, saa er den afgjort endelig. Der har i Aften været nævnt en anden Sag, hvor man siger, at en høj Tjenestemand i Virkeligheden er dømt i Præmisserne og frikendt i Dommen. Det er uheldigt, at der ikke er en Ankestans, hvorved disse Domme kan blive ensartede.

Men naar jeg har nævnt Sagen her, skylder jeg vel ogsaa Tinget dog i nogen Grad, uden at komme alt for meget ind paa Enkeltheder, at fortælle om de Ting, der staar i Kendelsen. Vedkommende Præst var